

Presseforbrydelser paa den almindelige Straffebøvs Grundsaetninger.

Det Anførte turde være tilstrækkeligt til at vise, at en Systemforandring af den omspurgte Art i Virkeligheden kun kunde iværksettes ved Udarbejdelsen af en helt ny Lov om Pressens Brug. Men til at stride her til et Sagen hos os langtfra forberedt. Hverken er den almindelige Opfattelse fortrølig hermed; ikke heller har den Række af Spørgsmaal, som da opstaar, hidtil hos os været gjort til Gjenstand for Prøvelse og Forhåndling fra de forskjellige Sider, som maatte komme i Betragtning.

Opgaven maa derfor nu, ligesom for den foreløbige Lov af 13de August f. A., være den, paa det ved Lov 3die Januar 1851 § 3 givne Grundlag at foretage saadanne Endringer, som sikke mod de ved Dagblade og Ugeblade stedfundne Misbrug af det gjældende Ansvarssystem, og Udvalgets Flertal tror, at hvad der i saa Henseende er forestrevet i den foreløbige Lov fuldt ud maa billiges.

Medens det herefter fastholdes som Grundregel, at Forfatteren ved ikke at navngive sig kan sikke sig Ansvarsfrihed, gaa Endringerne ud paa Følgende.

For det Første er med rigtig Børdering af Forholdet ved Dagblade og Ugeblade Kredsen af de Personer, paa hvilke Ansvar kan gaa over, naar Forfatteren ikke navngiver sig, nærmere bestemt og begrændset saaledes, at der kun bliver Spørgsmaal om Redaktøren, der som Følge heraf skal navngives paa Bladet, se § 2. Det er herved udelukket, at den, der gjør Strafsansvar gjældende, kan blive nødsaget til at holde sig til Bogtrykkeren, som særlig ved disse Skrifter regelmæssig staar udenfor de virkelig Skyldiges Kredse.

Derneft er det udtrykkelig sagt, at det er den eller de, som virkelig lede Bladets Redaktion, paa hvem, naar Forfatteren ikke er navngiven, Ansvarret gaar over, og som under den Bødestraf, der fastsettes i § 4, skal være navngiven paa Bladet. Dette er den mod Straaamandsvoesenet rettede Hovedbestemmelse. Med fingerede Redaktører har Ansvarret herefter Intet at gjøre.

Forjaaviddt de saaledes for Dagblade og Ugeblade gjældende Ansvarsregler loyalt følges, bliver Principet i Lov 3die Januar 1851 § 3 ved Magt. Navngiver Forfatteren sig ikke, er han fri for Ansvar, og kun Redaktøren har det. Er omvendt Forfatteren navngiven, er Redaktøren fri. Hvis der derimod gjøres Forsøg paa at eludere Loven, mistes den Ansvarsfrihed, som ellers vilde finde Sted. Ifølge Forslagets § 3 blive

nemlig baade Forfatteren, selv om han er unavngiven, og den virkelige Redaktør ansvarlige, naar enten en fingeret Redaktør angives paa Bladet som Ansvarhavende, eller en Angivelse af Redaktør gaanske mangler, eller der navngives en fingeret Forfatter. Først ved denne Bestemmelse sker der en Fravigelse fra Principet i Lov 3de Januar 1851 § 3, men denne Fravigelse er indskrænket til det mindst Mulige. Den rækker ikke videre end nødvendigt for at modvirke Misbruget af hint Princip, medens den ikke gjør noget Indgreb i Omraadet for dets berettigede Anvendelse. Forjaaviddt der i disse Tilfælde bliver at anstille Inkvisition efter unavngivne Personer, vil denne, særlig for Redaktørens Vedkommende, ikke være vanskelig at gennemføre. Med Rette udtales det i Bemærkningerne til Forslaget, at ogsaa Straaamanden kan benyttes som Vidne, da der ikke for hans Vedkommende bliver Spørgsmaal om Ansvar.

Idet Udvalgets Flertal saaledes i det Hele i Henhold til det Anførte slutter sig til de Regler om Ansvar, som findes i Forslagets §§ 2—4, tror det dog, at disse trænge til nogen Supplering.

Ifølge Lov 3die Januar 1851 § 3 gaar Ansvarret over paa Estermanden i Rækken ikke blot, naar Forfatteren ikke har navngivet sig paa Skriftet, men ogsaa, naar Forfatteren, skøndt navngiven, hverken da Skriftet udkom, havde fast Bopæl i Riget, eller ved Sagens Anlæg er inden Statens dømmende Myndigheds Omraade. Det maa være Meningen, at en tilsvarende Regel skal gjælde ved Ansvarret for Dagblade og Ugeblade, saaledes at Redaktøren, under den samme Forudsætning med Hensyn til den navngivne Forfatters Bopæl eller Opholdssted, skal have Ansvarret. Men udtrykkelig udtaler Forslaget Intet herom, og hvorledes en streng Fortolkning vilde opfatte Lovens Tausshed paa dette Punkt, er ikke utvivlsomt. Det turde derfor være rigtigt at indskyde en udtrykkelig Henvisning hertil i Forslagets § 2. Dette kan ske ved efter Sætningens „hvør Forfatteren ikke er navngiven (§ 3)“ at tilføie „eller iøvrigt i Henhold til Lov 3die Januar 1851 § 3 ikke kan drages til Ansvar“.

Da Ansvarret for Indholdet af et her i Riget trykt Skrift efter Lov 3die Januar 1851 § 3 tilfidsf rammer Bogtrykkeren, er det regelmæssig sikket, at den, ved hvem Ansvarret standser, er en i Riget bosat Person, jfr. Reglerne i Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. m. 29de December 1857 §§ 2, 5, 15 og 29. I Medsaetning hertil er der Intet, der sikker, at Redaktøren, ved